

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ενώ ο Καίσαρ Βοργίας μύλωνε κάτω νύχτα με την δελφή του τη Λουκρητία στο δωμάτιό της, πήρε μέσα κι' ο Φραγκίσκος, ο μεγαλύτερος αδελφός των.

Ο Καίσαρ, κοιμόντας πώς ο αδελφός του κρυφάκουγε, κρυμένος πίσω από την πόρτα, σηκώθηκε επάνω και του είπε με θυμό :

— Είχες βάλει αυτά κι' άκουγες τί έλεγα ;

— Λέγεις κρυφάκουγες τόση ώρα ;

— Καλά τό μάντερες, απάντησε ο Φραγκίσκος. Κρυφάκουγα. Και δεν είμαι μετανοιωμένος για την περιέργειά μου αυτή, γιατί άκουσα ενδιαφέροντα πράγματα.

— Φραγκίσκο !

Οι δύο αδελφοί πήραν θέσι ο ένας απέναντι στον άλλον, άποφασιστικά και άπειρητοι.

Η Λουκρητία όμως ώριψε ανάμεσό τους και τους έχώρισε.

— Έλάτε στά σύγαλά σας ! φώναξε έπιθυητικά. Αυτό μάς λείπει τόρα να χωτηθήτε μεταξύ σας.

Άρρωσμένοι, αυτή ή ζέστη σας έπείραξε τά νεύρα. Άν άκουσες τη συνομιλία μας, Φραγκίσκο, τόσο τό καλύτερο για σένα. Έτσι θα παραξενεύεις λιγότερο όταν μάθεις τον θάνατο του Άλβεργέττε. Ο Καίσαρ μου άνεχοίνωσε σχετικώς, ότι δεν του άρέσει νάχο φίλους. Την ίδια γνώμη πιστεύω πώς θάχης κι' εσύ. Έστω, σάς όρμίζωμαι, από δω και πέρα να διαζώσω κάθε φίλια. Και τόρα... καληνύχτα... Πηγαίνετε να κοιμηθήτε...

Και με μία γοργή κίνηση, ή ώραία νέα τους έδωσε από ένα φλογερό φιλί και τους έστρωξε και τους δυό μαζί προς την πόρτα.

Τά δυό αδέρφια, φεύγοντας, κάτι θέλησαν να πουν.

— Ούτε λέξι, τους είπε ή Λουκρητία, σμίγοντας τά χέρια τους, γιατί άλλωθς θα θυμώσω. Δεν αγαπώ πειά, παρά εσάς. Έσας μονάχα θ' αγαπώ και στο μέλλον. Είστε ευχαριστημένοι τόρα ;

Ο Φραγκίσκος και ο Καίσαρ άποκαμυώνθησαν σιωπηλοί κι' άποτραβήχτηκαν ό καθένας στο δωμάτιό του.

Η Λουκρητία, αφού κλείδωσε την πόρτα της με τό κλειδί, οίχτηκε επάνω στο κρεβάτι της, μοιρομαρίζοντας :

— Ζηλιάρηδες!... Κακούργοι!... Φονιάδες!... Σάς μωσά!...

Η Λουκρητία δεν ήταν φυσικά καθόλου διατεθειμένη να τηρήση την υπόσχεση που είχε δώσει στους εξαγοιωμένους αδελφούς της.

Φύσις έρωτική και θερμή, όπως ήταν, δεν μπορούσε να ζήση άνερότητα. Έννοιωθε τό αίμα της να βράξη άήνεχο μέσα στις φλέβες της.

Δεν πέρασε λοιπόν πολλές καιρός και μία μέρα ή ώραία άρχοντοπούλα έφρασε στον κόσμο μία ώραία κόρη, την οποία ή Ρόζα Βανόσα φρόντισε να εξαφανίση άμέσως, στέλνοντάς την σε μία χωρική της Βερβόνας.

Τό περιστατικό αυτό έκανε τους αδελφούς της Λουκρητίας να λυσάξουν από όργη. Τά πράγματα θα τελείωναν πολύ άσχημα. Η Ρόζα Βανόσα τό άντελήφθη αυτό, ζήτησε και τη γνώμη του Ροδρίγο κι' άποφάσισαν να χωρίσουν άμέσως τά παιδιά τους, τά τρία λικόπουλά τους. Έστειλαν λοιπόν τον Καίσαρα να σπουδάση στη Μίσα, τον Φραγκίσκο τον περιώρισαν στην Παόουα και τη Λουκρητία την επάντρεψαν.

Ο σύζυγός της, ο δόν Έστεβάν, ήταν ένας Ισπανός, εύγενούς καταγωγής, αλλά για τό δ-

νομά του δεν συμφωνούν καθόλου οι ιστορικοί. Αυτό όμως δεν έχει και μεγάλη σημασία, γιατί έζησε πολύ λίγο ό δυστυχισμένος. Τόν έκαμαν γαμπρό τους όταν τους έχρειαζότανε και άμα τους έγινε άχρηστος πειά, φρόντισαν να τον ξεφορτωθούν με τό δηλητήριο και να πώς :

Ο πατέρας της Λουκρητίας, ο Ροδρίγο Βοργία, ύσταθ' άπ' τις λαμπρές ύπηρεσίες που πρόσφερε στην εκκλησία, κατόρθωσε να γίνει πάπας στά 1892. Από πολύ πριν άμως, επειδή δεν μπορούσε να υποφέρει την άπουσία των οικειών του, τους μετέφερε στη Ρώμη, στά 1476.

Μαζύ με την οικογένεια Βοργία κουβαλήθηκε, φυσικά, στη Ρώμη κι' ό δυστυχος δόν Έστεβάν, ό σύζυγος της Λουκρητίας.

Μία μέρα ό Ροδρίγο κάλεσε την αγαπημένη του Ρόζα Βανόσα και της άνεχοίνωσε τό σχέδιο που είχε συλλάβει και που ήθελε τη γνώμη της πριν τό εφαρμούση. Έπρόκειτο για την εξόντωση του δόν Έστεβάν.

Η Ρόζα έμεινε άπολύτως σύμφωνη με τον θαυμαίο σύντροφό της, εκάλεσε άμέσως τη Λουκρητία και της είπε :

— Κόρη μου, αγαπάς πολύ τον δόν Έστεβάν, τον άντρα σου ;

— Έγώ ; Καθόλου ! άποκρίθηκε ή νέα άδίσταχτα.

— Θα λυτώσουν άν τυχόν του συνέθανε κανένα... άτύχημα ;

— Γι' άτύχημα ;

— Νά, άς πούμε, άν πέθανε ξαφνικά... Είνε τόσο μικροσωματός και καχεκτικός, έχει άδύνατο λαμό και άσθενική καρδιά... Οι άνθρωποι του είδους του παιθαινον ιδίως συγκοπές...

Η Λουκρητία άκουσε τη μητέρα της χαμογελώντας.

— Καλά, καλά, είπε τέλος, άν είνε γραφό μου να χωρένω, τί να γίνει ;... Θα υποκίψω στη μούρα μου...

— Συμφωνου λοιπόν ;

— Σύμφωνοι.

Τό ίδιο βράδι, ό δόν Έστεβάν, αφού γύρισε από τον περίπατό του, δείκτησε με πολλή όρεξη μαζύ με τη γυναίκα του και την πεθερά του. Ήταν θαυμασία στην ύγεια του και φαινόταν πολύ εύθυμος.

— Φίλε μου, του είπε σε μία στιγμή ή Βανόσα, σου συνιστώ να προσέχης την ύγεια σου. Αυτή την άποφαση εξαμή σου δεν τη βρίσκω καθόλου φυσική...

— Όχι δά, είμαι θαυμασία στην ύγεια μου, απάντησε ό Έστεβάν.

— Κάποτε όμως την παιθαίνε κανείς, χωρίς νάχη τίποτε, έτσι στα καλά καθούμενα. Έγώ άμα είμαι άδιάθετη, πίνω ένα καλήν κρασί των Συρακουσών, άληθινό νέκταρ. Θέλεις να σου δώσω και σένα μία σταλιά για γαμπρό ;

— Νάι, αλλά όχι μόνο μία σταλιά, απάντησε ό άνίπατος Έστεβάν.

Οι ύπηρετες είχαν άποσπρηθεί και ή Βανόσα σηκώθηκε και πήγε να φέρη μόνη της τό περίφημο μπουκάλλι με τό κρασί των Συρακουσών. Στο μεταξύ αυτό, ή Λουκρητία έπαιξε και χαριενταζόταν με τον σύζυγό της, γαμάτη κέφι...

Η Βανόσα ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας τό σέκταρ της και έχυσε άπ' αυτό μερικές σταγονές σ' ένα ποτήρι, για τον δίπην άρρωστο γαμπρό της.

— Έμένα δεν θα μου δώσης, μητέρα ; φώναξε παραπονιάρικα ή κόρη της.

— Σώπα, εσύ δεν έχεις τίποτε, απάντησε ή τρομερή μαμά.

— Ούτ' έγώ, που να πάρη ό διάβολος ! φώναξε ό Ισπανός. Βρε αδερφέ, εσείς σώνει και καλά, θέλετε να με κάμμετε να πιστέφο πως είμαι άρρωστος...

— Μπα, καθόλου, είπε ή Βανόσα. Καλό όμως είνε να λαθαίνη κανείς τις προσυλάξεις και τά μέτρα του, για κάθε ένδεχόμενο. Έλα τόρα, με λίγο άπ' αυτό για να γίνει καλά...

Ο σύζυγος της Λουκρητίας πήρε τό ποτήρι και

Ο Ιωάννης Σφόρτσα, άρχων του Πεζάρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
«Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ»
Διήγημα του κ. Χρηστου Χρηστοβασιλη.

τό άδειασε.

—Θαυμάσιο! φώναξε και πλατάγισε τη γλώσσα του. Κι' έπειτα πρόσθεσε στη γυναίκα του :

—Δέν δοκιμάζεις κι' εσύ;...

Η Λουιζοτηρία βρόηιξε σέ άμνηχανία και δέν ήξερε τί νά κάμη. "Αν άρνιόταν, θά τόν έβασε σέ ύποψίες. "Αν πάλι δεχόταν, θά έξέθετε τόν έαυτό της σέ κίνδυνο.

Όστόσο, έφριξε λίγο κρασί στο ποτήρι, τό πήρε στα χέρια της κι' άρχισε νά κιντάζει τό χρώμα του ύγρου του, άναποφάσιστη. Τό λεπτό πού πέρασε, τίς φάνηκε δολόκληρη ώρα.

"Έξαφνα ό δόν Έστεβάν έβγαλε μιá κραυγή φριχτού πόνου και σοριάστηκε στο πάτομα. "Ήταν νεκρός! Πόσο εύκολα έρχεται κάποτε ό θάνατος!...

—Όταν τού έλεγα εγώ πώς ήταν άρρωστος, δέν με πίστευε! έιτε άτάραχα ή Βανόσα κι' έχυσε έξω άπ' τό παραθύρό της τό ύπόλοιπο κρασί.

Η Λουιζοτηρία είχε χλωμάσει λίγο, κιντάζοντας τό πθίμα του άνδρός της, πού ήταν ξαπλωμένο μπρός στα πόδια της.

—Λοιπόν τί σ'υλόγισεσαι; τί ρώτησε ή μητέρα της. Φώναξε βοήθεια, ώσπου νά προφτάσω νά ξαναβάλω τη μπουκάλα στη θέση της.

—Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε ή Λουιζοτηρία, όριμώντας πρós την πόρτα...

Μετά τόν θάνατο πού 'Ιννοκεντίου Η', ό Ροδρίγο Βοργία κατόρθωσε νά έξαγοράσει με μετρητά και ύποσχέσεις εικοσάδυο καρδιναλίους και νά καταλάβει, παρά την άντίσταση πέντε έξ αυτών, τόν Παπικό θρόνο, ως 'Αλέξανδρος ΣΤ'.

Έπί τέλους ήταν πάταξ! Τό άνεμο της ζωής του είχε πραγματοποιηθεί. Η μεγάλη του φιλοδοξία είχε μεταβληθεί σέ πραγματικότητα.

Τώρα, κύριος όπως ήταν τόσων κρατών και τόσων άνθρώπων, θά χρησιμοποιούσε όλη του τη θρησκευτική έπιρροή για την πολιτική επικράτησή του και θάβγαине στο τέλος κλητήρ. Θά διαφύοισε τούς πάντας και τά πάντα κι' έτσι θά γινόταν ό άπόλυτος έξουσιαστής όλων.

Άλλά και τά παιδιά του, τ' άγαπημένα του παιδιά, δέν θά τ' άφινε άμέτοχα της εύτυχίας του.

Τόν Κάισαρα πρώτα—πρώτα, θά τόν αναγόρευε άρχιεπίσκοπο και καρδιναλίο. Κι' όταν θά βρονόταν τό εκκλησιαστικό άξίωμα, θά τόν άνεκήρυσσε, διά μέσου του βασιλέως της Γαλλίας, δούκα του Βαλεντιού.

Τόν Φραγκίσκο τόν προώριζε για τη διοίκηση της Κοήτης. Δέν έμεινε πειά, παρά ή Λουιζοτηρία. Η μονακλήριθ κόρη του ήταν, καθώς γνωρίζουμε, χήρα και τό κριώτερο πού της χρειαζόταν, ήταν ένας σύζυγος.

Ό νέος σύζυγος, πού φρόντισε νά βοηθ ό πάταξ για τί, θυγατέρα του, όνομαζόταν 'Ιωάννης Σφόρτσα, είχε τόν τίτλο του άρχοντος πού Πεζάρο και άνηκε σέ μιá από τις ένδοξότερες οικογένειες της ιστορίας. Η οικογένειά του είχε δώσει ως τότε έξη δούκας και συνδεδεόταν με τούς πιο όνομαστούς άρχοντικούς οίκους της Εύρώπης.

Άλλά κατά τό έτος 1497, ό 'Αλέξανδρος ΣΤ', βλέποντας ότι ό άρχων πού Πεζάρο, ό σύζυγος πλέον της κόρης του, δέν θά μπορούσε νά τού χρησιμεύσει ως όργανο στα καταχθόνια σχέδιά του, άνύρωσε τό γάμο τους, με την πρόφαση της «συζυγικής άνεπαρκείας».

Ό Σφόρτσα δέχτηκε άδιαμαρτύρητα την άπόφαση του πνευματικού πατρός του και χωρίστηκε από τη Λουιζοτηρία. Τό εκκλησιαστικό δέ είχε, ότι μετά τόν χωρισμό του παντρεύτηκε μιάν άλλη άρχοντοπούλα και άπόκτησε τρία παιδιά, τά όποια όμως ποτέ δέν έφρανέρωσε, αλλά φόβο μήπως προκαλέσει την όργη του εκκλησιαστικού πεθερού του...

(Άκολουθεί)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Η γυναίκα είναι ένα ποίημα, πού για νά τό καταλάβει κανείς καλά, πρέπει νά τό μελετήσει πολλά χρόνια, με την καρδιά του.

—Κάθε φιλία γυναικώς πρós γυναίκα, είναι ψεύτικη κατά βάθος και ύποπτη.

—Οί άνδρες στον έξωτά τους γυρεύουν πάντα ένα σκοπό. Για τις γυναίκες ή μόνη τους εύτυχία είναι ή διάκριση του αισθηματός των.

ΡΩΣΣΙΚΟ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ΝΑΡΕΤΖ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΩΝ

Πρέπει νά σεβόμαστε τούς νεκρούς...

Η προξενήτρα πήγε και βρήκε τόν πατέρα και τη, μάνα του 'Ιακόβου Στέλιου και τούς ειπε :

—Νά πού ό γιός σας έλλεισε πειά τά έξοσά του χρόνια. Καμένα άλλο παλληκάρι δέν είναι πιο ώμορφο άπ' αυτόν σ' όλο τό Κορολοβέτς. Ξερω λοιπόν μιá κοπέλλα δεκαοχτώ χρόνων, μοναχοκόρη, στην όποία ή μάνα της κι' ό πατέρας της δίνουν προίκα χίλια χρυσά ρούβλια... Πρέπει νά παντρεύουμε τόν 'Ιάκωβο μ' αυτή τη νέα κοπέλλα, την Παρασοβιά 'Ομοζονόφ...

Ό γέρο Στέλιου γέμισε κι' έδωσε στην προξενήτρα ένα ποτήρι με β α ρ ε ν ο ύ α (*) πού μόλις ή γυναίκα του την είχε έτοιμάσει. Κατόν άρχισε νά συζητά για την προίκα, για τη νύφη πού τού προξενείαν, για τό γιό του και για την πληρωμή πού θάπαινε ή προξενήτρα. "Έτσι κανονίστηκαν τά πράγματα μιá χαρά, όρίστηκε ό γάμος γρήγορα και την άλλη μέρα κιάλας οι δυό νέοι γνωρίστηκαν.

Ό γάμος τους έγινε σ' ένα μινα. Ό άρχοντας τού τόπου παραστάθηκε σ' αυτόν κι' οι χωρικοί ποτέ δέν είχαν δει, όπως εκείνο τό βράδυ, τέτοια λαμπρή σ'νάξι κοριτσιών και παλληκαριών.

Τά μεσάνυχτα ή μουσική σόπασαν, οι χοροί έπαψαν και τοιμάστηκε μιá συνοδεία για νά οδηγηση τη νύφη στο σπίτι του γαμπρού. Μά ήσαν όλοι πούλυ μεθυσμένοι και καθώς περνούσαν άπ' τό κοιμητήρι τού χωριού, άντρες και γυναίκες τραγουδούσαν, πιασμένοι από τά χέρια και χόρευαν.

—Πάψετε τά τραγούδια σας! φώναξε έξαφνα ό παπάς. Πρέπει νά σεβόμαστε τούς νεκρούς.

—Στό διάβολο οι νεκροί και ζήτω ή χαρά!... "Εμείς δέν έχουμε καμιά σχέση μ' εκείνους πού ασπάζουν κάτω άπ' τό χώμα... Ζήτω τά νεύτα!... Ζήτω ή χαρά!...

—Γιά τό Θεό, μη λέτε τέτοια άνόσια λόγια... φώναξε ό παπάς. "Άγιε Νικόλα, κάμη νά μη τ' άκούσει ό Θεός! Πρέπει νά σεβόμαστε τούς νεκρούς...

—Άφήστε αυτό τό γέρο ξεκουτιάση νά λέη ότι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... "Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' ακολουθήσει κι' άς μού δώσει τό χέρι... Έλάτε νά χορέψουμε στους τάφους κι' άς έρθει ό διάβολος νά μ' άσπάζει τη μπαλαλάικα!

Κραυγές και τορλέλλές έπαιρηξές άπάντησαν σ' αυτές τις ασυλόγηστες βλαστημίες. "Όλοι οι νέοι και ή νέες έτραξαν άμέσως μέσα στο κοιμητήρι, πιασμένοι από τά χέρια...

Μά έξαφνα, φαντάσματα και μαύροι σκελετοί πρόβαλαν μέσ' άπ' τη γη, ώρμησαν άνάμεσα στους χορευτές και, πιάνοντάς τους άπ' τά χέρια, σχημάτισαν κανονίγια άλυσίδα.

Και νά, ό Σατανάς ό ίδιος παρουσιάστηκε, κρατώντας μιá μπαλαλάικα στο χέρι... Κι' έδωσε τό σύνθημα...

Κι' ό χορός άρχισε τριμερός, άπελείωτος, χωρίς συγκρατημένο... Ήταν τόσο γρήγορος, ώστε τό βλέμμα τού γέρο παπα δέν δέκρινε πειά κανέναν άπ' τούς χορευτές και δέν έβλεπε παρά ένα σύννεφο σκόνης πού στροφογύριζε.

Οί δυστυχισμένοι χορευτάι ένωνοωθαν τέτοιους πόνους, ώστε τις κραυγές τους θά τις έπαυσε κανείς ως σφδλιάσματα καταγίδους...

Ό χορός αυτός βίαστηκε ένα χρόνο δολόκληρο...

"Έπειτα, στο τέλος τού χρόνου, τελείωσε...

Και ό παπάς, όταν ξαναγύρισε στο κοιμητήρι μαζί με μερικούς πιστούς, δέν βρήκε παρά τούς σκελετούς των χορευτών και κάτω άπ' τά πόδια τους μιá βαθειά και κυκλική τάφρο, πού την είχαν σκάψει με τά πόδια τους, κατά τη διάκριση τού χορού τους με τούς σκελετούς.

Ό παπάς, με τά μάτια γεμάτα δάκρυα και με τά χέρια ένομένα, προσειχήθηκε και κατόν ειπε στους πιστούς πού τόν συνόδευαν :

—"Άς θάψουμε αυτούς τούς δυστυχισμένους, γιατί πρέπει νά σεβόμαστε τούς νεκρούς.

Πραγματικά, πήραν τούς σκελετούς και τούς έθαψαν χωρίς δικασολία.

Μά όταν θέλησαν νά σκεπάσουν και την κυκλική τάφρο, δέν τό κατάφωσαν με κανένα τρόπο... Κι' άν πάτε σήμερα στο Κορολοβέτς, θά σ'άς τη δείξουν, λέγοντας :

—Πρέπει νά σεβόμαστε τούς νεκρούς...

Μά όταν θέλησαν νά σκεπάσουν και την κυκλική τάφρο, δέν τό κατάφωσαν με κανένα τρόπο... Κι' άν πάτε σήμερα στο Κορολοβέτς, θά σ'άς τη δείξουν, λέγοντας :

—Πρέπει νά σεβόμαστε τούς νεκρούς...

(*) Πιοτό ρωσικό, παρασκευαζόμενο άπό σταφύλια, μέλι και σόκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
«Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»
Ήρωϊσμοί, αύτεθυσίες, προλήψεις, τραγικοί θάνατοι.